

ONDINE

Magnus Lindberg
CHAMBER WORKS

KARI KRIIKKU, clarinet
ANSSI KARTTUNEN, cello
MAGNUS LINDBERG, piano

MAGNUS LINDBERG (1958)

Trio for clarinet, cello and piano (2008)

1	I. Sound big, sound	8'19
2	II. Like the tranquility we seek	5'38
3	III. Crash wave, crash	5'33

Santa Fe Project (Konzertstück) for cello and piano (2006)

4	I.	6'20
5	II.	3'08
6	III.	4'54

Partia for cello solo (2001)

7	I. Sinfonia	3'41
8	II. Coranto	2'10
9	III. Aria	2'35
10	IV. Boria	2'03
11	V. Double	1'12
12	VI. Giga	2'06

Dos Coyotes for cello and piano (1993/2002)

Arrangement of "Coyote Blues" by Anssi Karttunen and Magnus Lindberg

13	I.	5'25
14	II.	1'22
15	III.	4'06
16	IV.	1'07

KARI KRIKKU, clarinet

ANSSI KARTTUNEN, cello

MAGNUS LINDBERG, piano

The composer personality of Magnus Lindberg (b. 1958) has always been coloured by a strong sense of practical musicianship. He studied the piano in addition to composition at the Sibelius Academy and premiered a number of works himself in the early stages of his career. Later, he abandoned his performing career in favour of composition, but in the 2000s he has again begun to perform as a pianist and as a conductor.

The element of musicianship is evident in Lindberg's orchestral works and concertos in his rich instrumental invention and the demanding yet gratifying and idiomatic instrumental parts. The same applies to his chamber music works, but here the musicianship aspect is even more evident especially in more recent works, which Lindberg has written specifically for himself to perform on the piano.

The works on this disc are from the 2000s, although the roots of one of them go back to the 1990s. They thus reflect his most recent period, where he has moved from the defiant, edgy Modernism of his early works to a softer and often simpler idiom. "I used to sculpt in stone, but now it is more like I am shaping clay," said Lindberg in an interview in 1995, describing the major transition that his music underwent in the late 1980s. However, this mellower approach notwithstanding Lindberg has remained open to new and innovative elements.

The orchestra is Lindberg's own instrument. Particularly after his transition in the late 1980s, he has written a considerable body of magnificent works demonstrating a spectacular virtuoso command of the orchestra. It was orchestral music that propelled Lindberg to international fame, one consequence of which was Lindberg being appointed Composer-in-Residence to the New York Philharmonic for the period 2009–2012.

Alongside these orchestral works, however, Lindberg has continued to write chamber music, and in these works the smaller ensemble provides a complementary and in some ways richer perspective on his idiom. He does not write chamber music as a throwaway exercise between orchestral works, even if it is much quicker to write; his smaller works are aspects of the same personality and same developmental trends as his larger ones. Another connection is that Lindberg has adapted several of his works for ensembles of different sizes, both from orchestral to chamber and vice versa.

The cello-piano duo *Dos Coyotes* (2002) goes back to an earlier work for chamber orchestra, *Coyote Blues* (1993). This, in turn, was already a new version in a way, as the original impulse for

the piece was a commission for a work for voice and instrument ensemble from the Rikskonserter concert agency in Sweden. Lindberg did not identify with the idea of writing a vocal work at the time, and he negotiated the commission into a work for chamber orchestra, which became *Coyote Blues*. In this, he incorporated material that he had used in a work written for the Tapiola Choir some time earlier. The vocal music impulse is still detectable in the finished product in that *Coyote Blues* relies on snaking melodic lines of a narrow compass more than was usual for Lindberg at that time.

Coyote Blues returned to the drawing board when Lindberg and Anssi Karttunen began to consider which of Lindberg's works could be adapted for cello and piano for their performance at the Musica nova Helsinki festival in 2002. Thereby the material, already once rewritten, so to speak, was adapted by Lindberg and Karttunen together into a duo, *Dos Coyotes*. This is not so much an arrangement as a new version of the same material, taking considerable liberties compared with the original. It could even be described as an entirely new work. The melodic nature of the music is unchanged, however, and towards the end the pulsating rhythms introduce a vaguely Neo-Classical flavour.

Dos Coyotes has also been used as a general title for duo performances given by Karttunen and Lindberg, where Lindberg has revived his career as a performing pianist. They have already appeared on several continents and at major musical venues, sometimes with other musicians. It was for such appearances that Lindberg wrote *Santa Fe Project* (originally titled *Konzertstück*) in 2006, to a commission from the Santa Fe Chamber Music Festival and the La Jolla Summer Festival in the USA. Karttunen and Lindberg premiered the work in Santa Fe in July 2006.

Santa Fe Project is a concise work in three sections played without a break. The melodic vein that emerged in *Dos Coyotes* is present here too, but in a fuller and perhaps even more Romantic form. The late Romantic connection is apparent not only in the expansive musical gestures but also the emotional content of the music. The work grows from the calm and exploratory mood of its opening to the effectively rhythmic finale-like final section, although at the very end the work subsides into a lovely, quiet conclusion.

Lindberg's *Trio for clarinet, cello and piano* (2008) is one of his principal chamber music works. It was in a way a work waiting to happen; as Anssi Karttunen has observed: "After the innumerable pieces he had written for my cello, for Kari Kriikku's clarinet and for himself at the piano, a trio for all three of us was all that was missing."

In this *Trio*, the opulent sound world of *Santa Fe Project* becomes even deeper and fuller. The harmonic language borders on the tonal, and the texture coalesces at times into a motto motif; there is besides a Romantic warmth also a glow that recalls Debussy and Ravel. The headings of the three movements (Sound big, sound; Like the tranquillity we seek; Crash wave, crash), borrowed from the austere poetry of Gunnar Björling, a Swedish-speaking Finnish Modernist poet of the early 20th century, lend an added dimension to the work. However, these are not meant to imply that there is any programmatic content to the work.

The opening movement is the longest and most diverse of the three, and it can be performed separately. It begins in the lowest register of the piano with hollow music that appears to give birth to the sound of the cello and a bit later of the clarinet. The movement has a clear dramatic arc, with a coherently rising and falling profile where grand gestures allow room for more energetic events to intervene. The middle movement begins in a quiet meditation but turns into a scherzo after the return of the motto motif. The finale opens with an introduction after which it launches into a determinedly rhythmic texture that towards the end broadens into a serene conclusion.

Partia (2001) for solo cello was written to a commission from the Turku Cello Competition. The title, an older Italian form of the word *partita*, is borrowed from the original manuscript of Bach's *Partitas for solo violin*. Lindberg's work may be construed to owe something to Baroque partitas in its suite-like structure, but it cannot really be described as a dance suite.

The opening 'Sinfonia' is the longest and most complex of the movements. It introduces the material that is then filtered and viewed from different perspectives in the subsequent movements. The work as a whole comes across as a rich and diverse exploration of the potential of the cello, whether in the sprightly figuration bursts in the 'Coranto', the melodic arc of the 'Aria', the quirky scherzo of the 'Boria' or the escalation of the fragile opening of the 'Double' into the relentlessly pounding final movement, 'Giga'.

Kimmo Korhonen

Translation: Jaakko Mäntyjärvi

Hailed by the New York Times as “*A physically flamboyant player of Olympian virtuosity...*”, **Kari Kriikku** has been a living inspiration behind a great number of remarkable Finnish compositions for the clarinet. On stage and through recordings, he has championed concertos and chamber works written for him by Kimmo Hakola, Jouni Kaipainen, Magnus Lindberg, Uljas Pulkkis, Kaija Saariaho, and Jukka Tiensuu. Above all, Kari Kriikku has premiered the entire output for clarinet by Magnus Lindberg. His recording of the Clarinet Concerto earned him both a Gramophone Award and a BBC Music Magazine Award in 2006. Furthermore he has championed the clarinet works of Jukka Tiensuu. Both concerto works *Puro* (“brook”, or

“Bach” in German) and *Missa* he has performed more than fifty times.

Kari Kriikku has appeared internationally with the City of Birmingham Symphony Orchestra, the BBC Symphony, the New York Philharmonic, the Oslo Philharmonic, the Orchestre Philharmonique de Radio France, the Vienna Radio Symphony, the Swedish Radio Orchestra, La Scala of Milan, the German orchestras of WDR Köln and Leipzig Gewandhaus, the Rotterdam Philharmonic, the Netherlands Philharmonic, the London Sinfonietta, and the Ensemble Intercontemporain. He has worked with such conductors as Vladimir Ashkenazy, Semyon Bychkov, Alan Gilbert, Vladimir Jurowski, Hannu Lintu, Susanna Mälkki, Andris Nelsons, Sakari Oramo, Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, John Storgårds, and Osmo Vänskä. Kari Kriikku has performed chamber music with the Arditto Quartet, the New Helsinki Quartet, the Avanti! Quartet, the Borodin Quartet, and the Jean Sibelius Quartet, as well as together with such musicians as Natalia Gutman, Aleksei Lyubimov, and Yuri Bashmet.

His musical inventiveness and fresh attitude towards traditional performance have established for Kari Kriikku a fascinating and versatile career as a soloist and in chamber music. Since the early 1980's, his membership in the Toimii Ensemble and (as artistic director since 1998) in the Avanti! Chamber Orchestra naturally led him to contemporary music and also to performances that break the bounds of conventional concerts. Kari Kriikku has also performed repertoire of the Classical era and has recorded concertos by Mozart, Weber, Bernhard Henrik Crusell, and Johann Melchior Molter to great international acclaim. In 2009, Kari Kriikku became the recipient of the prestigious Nordic Music Council Prize.

www.karikriikku.com

Finnish cellist **Anssi Karttunen** is one of the most reputable and versatile musicians on today's classical music scene. Exceedingly active both as a soloist and chamber musician, his repertoire covers all of the standard works for cello, as well as myriad forgotten masterpieces and his own arrangements. He plays on modern, classical, and baroque cellos, as well as the violoncello piccolo.

Anssi Karttunen is a passionate advocate for contemporary music. He has performed over 125 world premieres, collaborating with such composers as Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Rolf Wallin, Luca Francesconi, and Tan Dun. An astounding 24 concertos have been written for him. He premiered Magnus Lindberg's cello concerto with the Orchestre de Paris, Esa-Pekka Salonen's *Mania* with Avanti!, Martin Matalon's cello concerto with the Orchestre National de France, and Luca Francesconi's *Rest* with the RAI Torino. Kaija Saariaho wrote the concerto *Notes on Light* for Karttunen.

Anssi Karttunen has performed as concert soloist and chamber musician in most European countries, in North and South America, in Japan and in the Middle East. He is a frequent visitor at international festivals and often appears with distinguished orchestras around the world. He has also appeared as conductor, for instance of Magnus Lindberg's *Kraft* with the Antwerp Philharmonic.

Born in 1960, Anssi Karttunen studied with Erkki Rautio, William Pleeth, Jacqueline du Pré, and Tibor de Machula, among others. Between 1994 and 1998 he was the artistic director of the Avanti! Chamber Orchestra. He directed the Helsinki Biennale in 1995 and the Suvisoitto Festival in Porvoo, Finland from 1994 until 1997. From 1999 until 2005 he was principal cellist with the London Sinfonietta. His recordings traverse a broad spectrum of musical taste, from Beethoven's complete works for cello and piano on period instruments, to 20th century solo pieces. Anssi Karttunen plays on a Francesco Ruggeri cello.

www.karttunen.org

Following piano studies **Magnus Lindberg** entered the Sibelius Academy where his composition teachers included Einojuhani Rautavaara and Paavo Heininen. Together with his contemporaries Hämeenieniemi, Kaipainen, Saariaho and Salonen, Lindeberg founded around 1980 the informal grouping known as the Ears Open Society, which aimed to encourage a greater awareness of mainstream modernism. Lindberg made a decisive move in 1981, travelling to Paris for studies with Globokar and Grisey. During this time he also attended Donatoni's classes in Siena, and made contact with Ferneyhough, Lachenmann and Höller.

His compositional breakthrough came with two large-scale works, *Action-Situation-Signification* (1982) and *Kraft* (1983-85), which were inextricably linked with his founding with Salonen of the experimental Toimii Ensemble. During the late 1980s his music transformed itself towards a new modernist classicism, in which many of the communicative ingredients of a vibrant musical language (harmony, rhythm, counterpoint, melody) were re-interpreted afresh for the post-serial era. Key scores in this stylistic evolution were the orchestral/ensemble triptych *Kinetics* (1988), *Marea* (1989-90) and *Joy* (1989-90), reaching fulfilment in *Aura* (1993-94) and *Arena* (1994-95).

Lindberg's output has positioned him at the forefront of orchestral composition, including the concert-opener *Feria* (1997), large-scale statements such as *Fresco* (1997), *Canigas* (1999), *Concerto for Orchestra* (2002-3) and *Sculpture* (2005), and concertos for cello (1999), clarinet (2002) and violin (2006). Recent works include *Seht die Sonne* (2007), commissioned by the Berliner Philharmoniker under Simon Rattle and the San Francisco Symphony, and his first choral-orchestral work *GRAFFITI*. Lindberg is Composer-in-Residence of the New York Philharmonic between 2009 and 2012, with new works including *EXPO*, *Al Largo*, *Souvenir*, and *Piano Concerto No.2* premiered by Yefim Bronfman in 2012.

In 2003 Lindberg was awarded the prestigious Wihuri Sibelius Prize.

Magnus Lindbergin (s. 1958) säveltäjäpersoonaa on aina värittänyt vahva muusikkouden läsnäolo. Sävellysympöintöjén rinnalla hän opiskeli Sibelius-Akatemiassa pianonsoittoa ja olin uransa alkupuolella kantaesittämissä monia teoksia. Myöhemmin pianonsoitto jäi pitkäksi ajaksi säveltämisen varjoon, mutta 2000-luvulla hän on jälleen aktivoitunut muusikkona esittämällä omia teoksiaan sekä pianistina että välillä myös orkesteri- ja yhteysjohtajana.

Lindbergin orkesteriteoksissa ja konsertoissa muusikkouden merkityksen voi aistia hänen rikkaassa soittimellisessä keksinnässään, siinä miten eri soittimien osuudet on aina kirjoitettu monipuolisen vaativiksi mutta samalla kiitollisiksi ja soittimien mahdollisuuksia tehokkaasti hyödyntäviksi. Samat piirteet värittävät myös hänen kamarimusiikkiteoksiaan, mutta niissä omakohtainen muusikon näkökulma nousee sikäli vielä keskeisempään asemaan, että monia uudempia teoksia Lindberg on kirjoittanut tietoisesti omaa pianismiaan ja omia esiintymisiään varten.

Tämän levyn teokset kuuluvat Lindbergin 2000-luvun tuotantoon, joskin yhden teoksen juuret ulottuvat 1990-luvun alkupuolelle. Näin ne heijastavat hänen uudempaa tyylivaihettaan, jossa hän on siirtynyt varhaistuotannon uhittelevasta ja teräväsrämaisestä modernismista kohti pehmeämmin soivaa ja usein yksinkertaisemmin hahmotuvaa ilmaisua. "Aiemmin olin hakannut kiveen, nyt lähestymistapa on ollut pehmeämpi, kuin muovailisin savea", vertaili Lindberg haastattelussa 1995 sitä suurta murrosta, jonka hänen musiikkinsa koki 1980-luvun lopulla. Toisaalta tämän murroksen jälkeenkin Lindberg on jatkuvasti pitänyt ilmaisunsa avoimena uusille elementeille.

Orkesterista on tullut Lindbergin omin instrumentti. Varsinkin 1980-lopulla koittaneen murrosvaiheen jälkeen orkesterimusiikkia on syntynyt paljon, kokonainen sarja toistan upeampia teoksia, joissa orkesterin keinot ovat taiturillisessa, moniulotteisessa käytössä. Juuri orkesteriteokset ovat olleet nostamassa Lindbergiä kansainväliseen maineeseen, jonka yhtenä ilmentymänä on ollut toimiminen New Yorkin filharmonikkojen nimikkosäveltäjänä vuosina 2009-12.

Rinnan orkesteriteosten kanssa Lindberg on kuitenkin jatkuvasti kirjoittanut myös kamarimusiikkia, jossa jo pienempi esittäjästä avaa rikastavia ja täydentäviä näkökulmia hänen ilmaisuunsa. Kamarimusiikkiteokset eivät ole hänelle mitään orkesteriteosten välitöitä - vaikka vähemmällä nuottien kirjoittamisella syntyvätkin - vaan heijastavat samaa säveltäjäpersoonaa ja samoja kehityslinjoja kuin orkesterimusiikkikin. Yhteyttä eri teosläjien välille luo myös se, että Lindberg on muokannut monista teoksistaan versioita eri kokoonpanoille, ja suunta on voinut käydä sekä orkesterista kohti kamarimusiikillisempaa ilmaisua että päinvastoin.

Sello-piano-duon *Dos Coyotes* (2002) taustalla on Lindbergin aiempi kamariorkesteriteos *Coyote Blues* (1993). Tosin sekä oli tavallaan jo toinen versio, sillä alkuperäisenä sytykkeenä oli ollut ruotsalaisen Rikskonserter-järjestön tilaama teos lauluäänelle ja soitinyhtyeelle. Vokaaliteoksen säveltäminen ei kuitenkaan tuolloin tuntunut Lindbergistä luontealta, ja hän käänsi tilauksen kamariorkesteriteokseksi *Coyote Blues*. Siinä hän hyödynsi kaiken muun ohella materiaalia, jota hän oli hiukan aiemmin käyttänyt Tapiolan kuorolle kirjoittamassaan teoksessa. Alkuperäinen vokaalinen impulssi jätti sikäli jälkensä *Coyote Bluesiin*, että siinä kapealla alalla kiemurtelevilla melodisilla aiheilla oli Lindbergin tuolloiseen tuotantoon verrattuna tavanomaista suurempi merkitys.

Kun Lindberg ja Anssi Karttunen ryhtyivät miettimään, mikä Lindbergin teoksista soveltuisi muokattavaksi sellolle ja pianolle täydentämään heidän yhteistä duo-esiintymistään Musica nova Helsinki –tapahtumassa 2002, valinta kohdistui *Coyote Bluesiin*. Näin jo kertaalleen uuden asun saanut materiaali kääntyi Lindbergin ja Karttusen yhteisesti muokkaamana jälleen uuteen muotoon, tällä kertaa kamariorkesterista duoksi *Dos Coyotes* (Kaksi kojoottia). Mistään suorasta sovituksesta ei kuitenkaan ole kyse vaan alkuteokseen verrattuna monia vapauksia ottavasta uusversiosta, jopa uudesta teoksesta. Teoksen melodinen olemus ei kuitenkaan syvimmiltään muuttunut, ja loppupuolella musiikki saa eloisesti sykkivissä rytmeissään etäisesti uusklassisiin viittaavia piirteitä.

Dos Coyotes on sittemmin antanut nimensä myös Karttunen ja Lindbergin yhteisille esiintymisille, jotka ovat olennaisella tavalla aktivoineet Lindbergin työtä pianistina. Yhteisiä esiintymisiä on ollut jo useammalla mantereella ja monissa suurissa musiikkikeskuksissa, joskus myös lisämuusikoilla täydennettynä. Näitä esiintymisiä varten valmistui vuonna 2006 *Santa Fe Project* (alkuperäiseltä nimeltään *Konzertstück*) Santa Fen kamarimusiikkifestivaalin ja La Jollan kesäjuhlien tilauksesta. Karttunen ja Lindberg soittivat kantaesityksen Yhdysvalloissa Santa Fen juhlilla heinäkuussa 2006.

Santa Fe Project on taoutta soitettava mutta kolmeen osaan jakaantuva, ilmaisultaan tiivis kokonaisuus. Jo teoksessa *Dos Coyotes* huokuva melodisuus tulee esiin myös *Santa Fe Projectilla* mutta saa aiempaa täyteläisempiä, jopa romantiikan kauteen viittaavia äänenpainoja. Eivätkä yhteydet myöhäisromantiikkaan rajoitu vain uhkeaan elekieleen vaan ulottuvat myös teoksen tunnelimaisuun. Teos kasvaa alkuaiheiden haeskelevasta, rauhallisesti hengittävästä ilmaisusta määrätietoisesti kohti päätösjaksen tehokkaasti sykkivää, aidon finaaliomaista sävyä saavaa päätösjaksoa, vaikka lopussa musiikki taittuukin kauniisti hiljentyvään päätökseen.

Trio klarinetille, sellolle ja pianolle (2008) kuuluu Lindbergin kamarimusiikkituotannon keskeisiin teoksiin. Tavallaan teos vain odotti syntymistään, sillä niin kuin Anssi Karttunen on todennut ”kaikkien niitten lukemattomien kappaleiden jälkeen, joita hän oli jo sellolleni, Kari Kriikun klarinetille ja omalle pianolleen eri kokonaisuuksissa säveltänyt, ei enää puuttunut kuin trio”.

Triossa jo *Santa Fe Projectista* tuttu vuolas sointimaailma saa yhä syveneviä ja täyteläistyviä muotoja. Harmoniakieli lähestyy hetkittäin perinteistä tonaalisuutta ja tiivistyy muutamaaan kertaan kuultavaksi mottoaiheeksi, mutta samalla teoksessa on romanttisen tunnelämmön lisäksi myös Debussyyn ja Raveliin viittaavaa hehkeyttä. Oman lisäulottuvuutensa tuovat kolmen osan otsikot (”Ljud stort, ljud”, ”Som det stilla vi söker”, ”Slå våg, slå”), jotka Lindberg on lainannut 1900-luvun alkupuoliskon hienon suomenruotsalaisen modernistin Gunnar Björlingin pelkistetyn iskuvoimaisesta runoudesta. Mihinkään ohjelmalliseen sisältöön hän ei kuitenkaan ole halunnut otsikoilla viitata.

Avasosa on teoksen osista laajin ja moniulotteisin, ja se on soitettavissa myös erillisenä teoksena. Se alkaa pianon alimman rekisterin kumeilla soinneilla, joiden uumenista sellon ja hiukan myöhemmin klarinetti nousevat esiin, kuin pianon synnyttiminä. Osaa leimaa selkeästi hahmottuva ja määrätietoisesti kohti huipennuksia ja tasaantumisia hakeutuva suurten eleiden musiikillinen dramaturgia, jossa on tilaa myös vilkkaammille tapahtumille. Keskiosa alkaa hillitysti mietiskellen mutta saa mottoaiheen paluun jälkeen eloisan scherzomaisen ilmeen. Osan päätöstä hallitsee klarinetti kadenssimainen soolojakso. Finaali puhkeaa johdantomaisen alkujakson jälkeen rytmisesti määrätietoisesti eteneväksi musiikiksi, joka taittuu tasaantuvaksi, kauniisti seestyväksi päätösjaksoksi.

Sooloselloteos *Partia* (2001) valmistui Turun sellokilpailujen tilauksesta. Otsikolla on juurensa Bachin sooloviulupartitojen alkuperäisessä käsikirjoituksessa, jossa sama vanhempi italiankielinen nimi esiintyy. Myös teoksen sarjamaisessa kokonaisuudessa voi aistia sukulaisuutta barokin partitoihin, joskaan varsinaisten tanssisarjojen osia Lindbergin teoksen osat eivät vastaa.

Teoksen avaava Sinfonia on osista laajin ja muodoltaan monipolvisin ja esittelee teoksen materiaalin, josta suodattuu seuraavissa osissa esiin erilaisia tekstuureja ja näkökulmia. Teoksesta rakentuu rikasilmeinen, moniulotteisesti sellon mahdollisuuksia luotaava kokonaisuus, jonka elementtejä ovat Coranton jäntevästi ryöpsähtelevä kuvioisuus, Arian pitkälinjaiseksi kasvava melodisuus, Borian scherzomainen oikullisuus sekä hauraasti alkavan Doublen kasvu suoraan motorisesti sykkivään finaaliasaan Giga.

“Kari Kriikku on instrumenttinsa poikkeuksellinen taituri, jonka ilmaisua leimaa joustavuus ja soittamisen ilo. Hän on muusikko sanan parhaassa merkityksessä”. Näin luonnehti Pohjoismaiden neuvosto **Kari Kriikka** myöntäessään hänelle neuvoston musiikkipalkinnon v. 2009. Kriikku on toiminut inspiraation lähteenä lukuisiin merkittäviin suomalaisiin klarinettisävellyksiin. Konserttilavalla ja levyillä hän on valloittanut yleisönsä esityksillään Kimmo Hakolan, Jouni Kaipaisen, Magnus Lindbergin, Uljas Pulkkinen, Kaija Saariahon ja Jukka Tiensuun konsertoista ja kamarimusiikkiteoksista. Ennen kaikkea, Kari Kriikku on esiesittänyt Magnus Lindbergin koko klarinettiutuannon. Hänen levytyksensä Lindbergin klarinettikonsertosta sai sekä Gramophone-palkinnon että BBC Music Magazine –palkinnon v. 2006. Lisäksi hän on saavuttanut menestystä Jukka Tiensuun klarinettiteosten tulkkina. Kriikku on esittänyt Tiensuun konserttoja *Puro* ja *Missa* yhteensä yli viisikymmentä kertaa.

Kari Kriikun kansainvälinen ura on vienyt hänet mm. seuraavien orkestereiden eteen: Birminghamin sinfoniaorkesteri (CBSO), BBC:n sinfoniaorkesteri, New Yorkin ja Oslon filharmonikot, Ranskan radion filharmonikot, Wienin radion sinfoniaorkesteri, Ruotsin radion sinfoniaorkesteri, Milanon La Scala, saksalaiset orkesterit WDR Köln ja Leipzig Gewandhaus, Rotterdamin filharmonikot, Alankomaiden filharmonikot, London Sinfonietta ja Ensemble Intercontemporain. Hän on työskennellyt seuraavien kapellimestareiden kanssa: Vladimir Ashkenazy, Semyon Bychkov, Alan Gilbert, Vladimir Jurowski, Hannu Lintu, Susanna Mälkki, Andris Nelsons, Sakari Oramo, Esa-Pekka Salonen, Jukka-Pekka Saraste, John Storgårds ja Osmo Vänskä. Kari Kriikku on esittänyt kamarimusiikkia Arditti -kvartetin, Uusi Helsinki -kvartetin, Avanti! -kvartetin, Borodin -kvartetin ja Jean Sibelius -kvartetin kanssa sekä ansioituneiden muusikoiden kuten Natalia Gutmanin, Aleksei Lybimovin ja Juri Bashmetin kanssa.

Kriikun musiikillinen luovuus ja ennakkoluuloton asenne perinteisiin esityskäytäntöihin ovat luoneet perustan hänen hämmästyttävän monipuoliselle solisti- ja kamarimusiikkouralleen. 1980-luvun alkupuolella alkanut jäsenyys Toimii-yhtyeessä ja Avanti! –kamariorkesterissa (jonka taiteellisenä johtajana hän on toiminut vuodesta 1998) ovat osaltaan johdattaneet häntä nykymusiikin keskiöön, jopa esityksiin, jotka rikkovat perinteisen konserttimuodon rajoja. Kari Kriikku on myös esittänyt klassismin ajan musiikkia ja saavuttanut kansainvälistä menestystä levytyksillään Mozartin, Weberin, Crusellin ja Johann Melchior Molterin konsertoista.

Sellisti **Anssi Karttunen** on klassisen musiikin kentän tunnetuimpia ja monipuolisimpia tulkitsijoita. Hän esiintyy sekä solistina että kamarimuusikkona, ja hänen ohjelmistonsa kattaa paitsi keskeisen sello-ohjelmiston myös useita unohdettuja mestariteoksia ja hänen omia sovituksiaan. Hänen soittimiaan ovat moderni, klassinen ja barokkisello sekä erikoinen *violoncello piccolo*.

Anssi Karttunen on omistautunut nykymusiikin edistämiseksi. Hän on kantaesittänyt yli 125 teosta, joita ovat säveltäneet mm. Magnus Lindberg, Kaija Saariaho, Rolf Wallin, Luca Francesconi ja Tan Dun. Hänelle on sävelletty peräti 24 konserttoa. Hän kantaesitti Magnus Lindbergin sellokonserton Orchestre de Paris'n kanssa, Esa-Pekka Salosen teoksen *Mania Avanti!*-kamariorkesterin kanssa, Martin Matalonin sellokonserton Orchestre National de Francen kanssa sekä Luca Francesconin teoksen *Rest* RAI Torinon orkesterin kanssa. Kaija Saariahon konsertto *Notes on Light* on myös sävelletty Karttuselle.

Hän on esiintynyt solistina ja kamarimuusikkona useimmissa Euroopan maissa, Pohjois- ja Etelä-Amerikassa, Japanissa ja Lähi-idässä. Hän vieraillee usein kansainvälisillä festivaaleilla ja esiintyy maailman johtavien orkesterien kanssa. Hän on myös toiminut kapellimestarina ja on mm. johtanut Antwerpenin filharmonikkoja Magnus Lindbergin teoksen *Kraft* esityksessä.

Vuonna 1960 syntynyt Anssi Karttunen on opiskellut sellonsoittoa mm. Erkki Raution, William Pleethin, Jacqueline du Prén ja Tibor de Machulan johdolla. Vuosina 1994–1998 hän oli Avanti!-kamariorkesterin taiteellinen johtaja. Hän oli Helsinki Biennalen johtaja vuonna 1995 ja Porvoon Suvisoiton johtaja vuosina 1994–1997. Vuodesta 1999 vuoteen 2005 hän oli London Sinfoniettan soolosoittaja. Hänen levytyksensä kattavat laajan musiikillisen kirjon Beethovenin sello- ja pianoteosten kokonaislevytyksestä periodisoitilla aina 1900-luvun soolo-ohjelmistoon. Anssi Karttunen soitti on Francesco Ruggerin rakentama sello.

www.karttunen.org

Magnus Lindberg aloitti musiikkiopintonsa pianonsoitolla ja opiskeli myöhemmin sävellystä Sibelius-akatemiassa Einojuhani Rautavaaran ja Paavo Heinisen johdolla. Yhdessä ikätoveriensa Hämeenniemen, Kaipaisen, Saariahon ja Salosen kanssa hän perusti Korvat auki! -nimellä tunnetun yhdistyksen vuonna 1980 edistämään musiikin modernismin valtaviiran tuntemusta. Vuonna 1981 Lindberg päätti muuttaa Pariisiin opiskellakseen Globokarin ja Griseyn johdolla. Samalla hän kävi Donatonin kursseilla Sienassa, missä hänelle tulivat tutuiksi Ferneyhough, Lachenmann ja Höller.

Läpimurtonsa säveltäjänä Lindberg teki kahdella suurimuotoisella teoksella, *Action-Situation-Signification* (1982) ja *Kraft* (1983–1985). Nämä liittyivät läheisesti kokeelliseen Toimii!-yhtyeeseen, jonka hän oli perustanut Salosen kanssa. 1980-luvun loppupuolella Lindbergin musiikki kehittyi kohti modernistista klassismia, jossa hänen elinvoimaisen ilmaisunsa useat elementit (harmonia, rytmi, kontrapunkti, melodia) löysivät uuden asun jälkisarjallisuuden kautta. Tässä kehityksessä avainteoksia olivat kolmen orkesteri/kamarimusiikkiteoksen sarjan muodostavat *Kinetics* (1988), *Marea* (1989–1990) ja *Joy* (1989–1990), ja lopullisen muotonsa uusi lähestymistapa sai teoksissa *Aura* (1993–1994) ja *Arena* (1994–1995).

Lindbergin uraa merkittävänä orkesterisäveltäjänä ovat sittemmin paaluttaneet mm. alkusoiton oloinen *Feria* (1997), suurimuotoiset *Fresco* (1997), *Cantigas* (1999), *Concerto for Orchestra* (2002–2003) ja *Sculpture* (2005), sekä konsertot sellolle (1999), klarinetille (2002) ja viululle (2006). Berliinin filharmonikot ja San Franciscon sinfoniaorkesteri tilasivat häneltä orkesteriteoksen *Seht die Sonne* (2007), ja viimeaikaisiin teoksiin kuuluu myös hänen ensimmäinen teoksensa kuorolle ja orkesterille, *GRAFFITI*. Lindberg on New Yorkin filharmonikkojen nimikkosäveltäjä 2009–2012, ja tähän liittyviä uusia teoksia ovat olleet *EXPO*, *Al Largo*, *Souvenir* ja Yefim Bronfmanin vuonna 2012 kantaesittävä pianokonsertto no. 2.

Vuonna 2003 hän vastaanotti Wihurin säätiön Sibelius-palkinnon.

Publisher: Boosey & Hawkes (Santa Fe Project, Partia, Trio), Chester (Dos Coyotes)

Recording: Järvenpää Hall, 5–6. and 8.9.2011

A 24-bit recording in DXD (Digital eXtreme Definition)

Executive Producer: Reijo Kiilunen

Recording Producer: Seppo Siirala

Recording Engineer: Enno Mäemets – Editroom Oy

Piano technician: Matti Kyllönen

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

© 2012 Ondine Oy, Helsinki

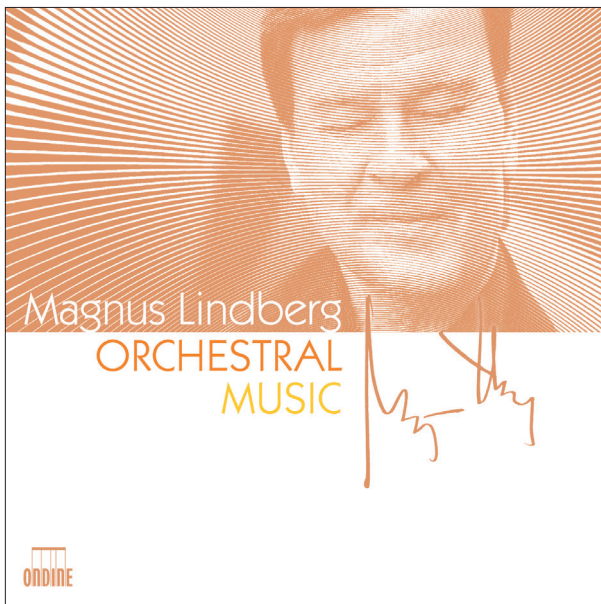
Booklet Editor: Elke Albrecht

Photos: Marco Borggreve (Kari Kriikku), Irmeli Jung (Anssi Karttunen), Saara Vuorjoki (Magnus Lindberg)

Design: Armand Alcazar

This recording was produced with support from the Finnish Performing Music Promotion Centre (ESEK) and the Foundation for the Promotion of Finnish Music (LUSES).

Also available:

ODE 1110-2Q (4 CD collector's box)

The prolific Finn is among the doughtiest writers for large orchestra.

– The Sunday Times, 'Top 100 Albums of 2011'

For more information visit www.ondine.net